

မယ်မင်းဘုံ

ချေလို့နေလို့ချစ်လေသည်

ကျွန်မနာမည်က မီးမီးပိုးဖြူပါ။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ကျွန်မဘဝ
က မီးလိုပူရပါတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲက အခုခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်တွေ
ကို ဘယ်သူကမှ ကိုယ်ချင်းစာပေးနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝဟာ အဲ
ဒီလောက်ထိ ဆိုးဝါးရသလား။ ကူရာကယ်ရာမဲ့ နေရသလား။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘဝမှာ အားငယ်မှုတွေ အထီးကျန်မှု
တွေနဲ့ ရပ်တည်နေထိုင်ခဲ့ရတာ။ ကျွန်မက သူများ မိန်းကလေးတွေလို
လှပတဲ့ အဆင်းလည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ သွားတွေက အနည်းငယ်မျှ
ရှေ့ကို ခေါထွက်နေတာ မျက်နှာကလည်း ကျောက်မောက်ပါတချို့ဖြင့်
မပြေမပြစ် ဖြစ်နေရတာကြောင့် အမြဲတမ်း စိတ်အားငယ်ခဲ့ရသူပါ။ ကျွန်
မဘဝအကြောင်းကို အတိုချုပ် ပြောပြရမယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီလို အရပ်
ဆိုးဆိုး သွားခေါခေါ ကျွန်မဟာ ငွေကြေးကလည်း မပြည့်စုံတဲ့ သူဆို
တော့ အမြဲအားငယ် အထီးကျန်နေရချိန်မှာ ကျွန်မဘဝကို စာနာဖေးကူ
သူကတော့ ကိုမောင်လှဆိုသူပါ။ သူ့ရဲ့ အားပေးမှုတွေကြောင့် ကျွန်မ
စိတ်ဓာတ်တွေ ခွန်အားရခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ဖေးမရင်း ပျော်ရွှင်ဖွယ် အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို တည်
ဆောက်ခဲ့ကြလို့ ဘဝဟာ ကျွန်မအတွက် နိဗ္ဗာန်လို့ ထင်မှတ်စရာဖြစ်
အောင် ကျွန်မရဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ ရင်သွေးလေး ရှိနေခဲ့ပြီ။

မမျှော်လင့်ပါဘဲ ကိုမောင်လှ ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ကာ ရုတ်တ
ရက် ဆုံးပါးသွားတော့ ကျွန်မ ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပြီပေါ့။ အဲဒီအတွက် တစ်
ယောက်တည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆက်လက် အသက်ရှင် မရပ်တည်နိုင်

တဲ့ ကျွန်မဟာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ ကျနေပေမယ့် ကျွန်မ သတ္တိရှိရှိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ နောက်မဆုတ်တော့ဘူး။

‘အဘွားကြီး.. ကျွန်မကတော့ ဒီနေရာလေးကို သိပ်ကြိုက်သွားပြီ၊
သာယာလိုက်တာအေ’

မယ်က သဘာဝရှုခင်းလေးတွေ၊ ကန်ရေကြည်အေးအေးလေးတွေ
ကို မြင်ရတာ လောကရဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မြင်နေရသလို ရင်ထဲမှ
ငြိမ်းအေးမှုကို ခံစားရလေသည် ။ ဒီတလော မယ့်မှာ Stress တွေ သိပ်
များ လွန်းတာကြောင့် မယ့်ရဲ့ အလုပ်တွေကို သမီးတွေနှင့် လွှဲထားခဲ့တာ
မယ်ကတော့ မယ့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သော်သော်ရဲ့ နယ်ကို လိုက်
လည်ရင်း စိတ်အပန်းလာဖြေတာပဲ ဖြစ်သည် ။

‘ရှင် ကျေနပ်တယ်ဆို ကျွန်မလည်း ကျေနပ်ပါတယ်။ ရောက်တုန်း
ရောက်ခိုက် ရှင် ဒီမှာ အေးဆေးနေဦးပေါ့’

‘အမယ်လေး... အမွေမရယ်။ ကျွန်မ အချိန် အဲဒီလောက် မပေးနိုင်
ပါဘူး။ အခုလို ထွက်လာတာတောင် ကျွန်မရဲ့ ရော်တကေတွေ (ရေ) ဘ
ယ်လောက် ထိခိုက်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး’

‘အမယ်လေး... ရှင်က တစ်ကိုယ်တည်းဆို။ ဘယ်သူငယ်အတွက် ဒီ

လောက်တောင် ရှာဖွေထားရတာတုံး’

‘အိုက်စ်... အဘွားကြီး။ ကျွန်မက အသန့်နော်။ အချေ... အချေ။ ကျွန်မရှာတဲ့ ငွေက ကျွန်မအတွက်ပေါ့။ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကို အမ်းမကြီး လုပ်ရမှာ လဲ။ အိုက်စ်’

မယ်တို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောဟယ်ဆိုဟယ်ဖြင့် လျှောက်လာကြရာ မယ့်ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲသို့ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ အရာတစ်ခုက ဝင်လာတာကြောင့် မယ်ကဘေးက သော်သော့ကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်ရင်း...

‘အဘွားကြီး... သော်မ၊ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ အဲဒါ ဘာကြီးတုံး’

မယ်က သော်သော့ကိုလည်း ပြောရင်း ကိုယ်တိုင်လည်း အသေအချာကို အာရုံစိုက်ကြည့်မိလိုက်လျှင် ရေစပ်နားသို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေသည် ။ ပုံစံကြည့်ရတာဟာ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းပြီး ရေထဲဆင်းတော့မယ့်ပုံ ဖြစ်၏။

‘ဪ... ရေထဲဆင်းမလို့ နေမှာ ပေါ့’

‘ဟဲ့... အဘွားကြီး၊ မဟုတ်သေးဘူးနော်။ ဒီအချိန် ဘာကိစ္စရှိလို့ ရေထဲဆင်းရမှာ လဲ။ အိုက်စ်... သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမလို့ လား မသိဘူး။ လာ... လာစမ်းပါ။ သွားကြည့်ရအောင်’

မယ်က စိတ်ပူစိုးရိမ်စွာဖြင့် သော်သော့ကိုပါ ခေါ်ကာ ရေကန်ကြီးနားသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားလျှင် ရေထဲဆင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးကို မယ်က လှမ်းအော်တားရ၏။

‘ဟေး... ဟေး... အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အပေါ်ပြန်တက်ခဲ့လေ’

မယ်က ကန်စပ်ကနေ စိုးရိမ်တကြီး အော်ခေါ်နေလည်း အစစ်မက မယ့်အသံကို အဖတ်တောင်လှည့်မလုပ်စွာ သူ့ဘာသာ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တရွေ့ရွေ့ တိုးနေလေ၏။ ဟား... မဖြစ်တော့။ လုံးဝသေချာနေသည် က ဒီအစစ်မဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဂဠုန်ဆန်(လုပ်ကြံ)နေပြီဆိုတာ သေချာနေတာကြောင့် မဆိုင်ပါဘဲ ဝင်နွဲ့တော့ရသည် ။

‘ဟေ့... ဟေး... အခု ပြန်တက်လာခဲ့စမ်းဆို’

ဘယ်လိုမှ အပေါ်ကနေ လှမ်းတားလို့ မရတော့တာကြောင့် မယ်က အလျင်အမြန်ပဲ ရေထဲဆင်းချသွားရကာ ရေအလယ်နားလောက် ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ အဲဒီ အစစ်မကို လိုက်ဆွဲရတော့၏။

‘ဟေ့... ဟေ့... နင် ဘာလုပ်တာလဲ အဲဒါ။ လာ... တက်စမ်း’

‘ဖယ်... လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ သေပါရစေ။ ကျွန်မကိုလွှတ်’

‘ဟဲ့... နင် မမိုက်စမ်းပါနဲ့ ။ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ခံရမှာ ’

‘လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ သေပါရစေ။ ကျွန်မ မရှိမှ ဟောဒီ လောကကြီးက ငြိမ်းအေးမှာ ပါ။ ကျွန်မကို သေခွင့်ပေးပါ’

မယ်က အဲဒီ အစစ်မရဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြင့် မယ့်ကို ဇွတ်ကန်, ကန်ထားရတာကြောင့် မယ်နှင့် အဲဒီ အစစ်မဟာ ရေထဲမှာ တကယ့်ကို ဂယက်တွေ ထနေကြရ၏။ မယ်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ဒီလိုနည်းမျိုး ကြီးနဲ့ တော့ အဆုံးမသတ်စေချင်လှသော စေတနာတစ်ခုဖြင့်ပင် မယ်က အတင်းအကျပ်ပင် ကုန်းပေါ်သို့ရောက်အောင် ဇွတ်ဆွဲတင်ရတော့သည် ။

ကုန်းပေါ်ရောက်လျှင်တော့ အဲဒီ အစစ်မကော မယ်ကပါ ဖတ်ဖတ်
တွေကိုမော၍ ချက်ချင်း ဘာမှ စကားမပြောနိုင်သေးပေ။ ရေတွေရွဲနေပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် မယ့်ရဲ့ အလှတရားတွေဟာလည်း ဝက်ဝက်တွေကဲ့ကု
န်ပြီဖြစ်၍ မယ်က စိတ်ကတိုလာကာ အဲဒီအစစ်မမျက်နှာကို ကောဖို့ ကြ
ည့်လိုက်လျှင် ဒိတ်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရ၏။ အမယ်လေး... မျက်နှာဆိုး
နဲ့ ။

‘ဟဲ့... နင် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘဝကို မနှမြောရတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
များ အသနားမရှိ။ သတ်သေရတယ်လို့ ။ ကဲ... ဘာဖြစ်လို့ တုံး’

မယ်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် ဖိဟောက်ရင်း လူတစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်း
နေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် အစစ်မဘေး ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်လျှင် အစစ်မရဲ့
ပြခနဲ ငိုသံက စည်ခနဲ ထွက် လာလေ၏။

‘ဟဲ့... သောက်ပလုတ်တုတ်။ သော်သော်... သူ့... သူ့ကို မေးစမ်းပါ
ဦးဟယ်။ အမွေအနှောက်တွေ သိပ်လုပ်တာပဲ။ မေးစမ်းပါ’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ နင့်မှာ ဘာပြဿနာတွေများ ရှိနေလို့
လဲ။ ပြောပြပါ။ ကျွန်မတို့ ကူညီနိုင်တာရှိတော့လည်း ကူညီနိုင်တာပေါ့’

‘ကျွန်မ... ကျွန်မ အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဦး
တို့’

‘ဟယ်... နှောက်ပြီ။ အစစ်မ... ကျွန်မတို့ ကလည်း ရှင့်လို မိန်းမ
သားပဲ။ ကဲ... ကဲ... ရှင် ဘာဖြစ်လာတယ် ဆိုတာသာ ရင်ဖွင့်စမ်းပါ’

မယ်က စိတ်မရှည်တော့စွာ မေးလိုက်တော့မှ အရပ်ဆိုးဆိုး သွားခေါ
ခေါဖြင့် တော်တော်အကျည်းတန်တဲ့ အစစ်မက မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့်
ပြောလေ၏။

‘ကျွန်မ ဒီလောကကြီးမှာ ဆက်ပြီးအသက်မရှင်နိုင်တော့ပါဘူး။
ကျွန်မဘဝမှာ

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။ ကျွန်မအမျိုးသား ကို
မောင်လှက ဦးနှောက်ကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွားပါပြီ။ ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်
မနဲ့ ဟောဒီ ဗိုက်ထဲက ကလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်
တော့လို့ ကျွန်မ သတ်သေဖို့ လုပ်ခဲ့တာပါ’

မယ်က ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းဆိုးကြောင့် မူးတောင်တက်သွားရ
ကာ နားထင်ကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း အဖြစ်ဆိုးလေတဲ့ အစစ်မကို သနားမိ
စွာ...

‘ဘုရား... ဘုရား။ မကြံကောင်း မစည်ရာတွေအေ။ ညည်းနှယ့် လင်
သေတာနဲ့ ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရသလား။ ပြီးတော့ ညည်းတစ်
ယောက်တည်းလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုပါ အပြစ်မဲ့ သ
တ်ဦးမယ်။ ညည်းမှာ အမေစိတ်ဆိုတာ မရှိဘူးလား အစစ်မရဲ့ ’

မယ့်ရဲ့ ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောသံအဆုံးမှာ အစစ်မက ချုံးပွဲချင်
ကာ...

‘ကျွန်မလည်း အမေဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီလောကကြီးထဲ
မှာ မပြည့်စုံတဲ့ ဘဝထဲ ကျွန်မ ရင်သွေးလေး ဘယ်လိုရှင်သန်မလဲ။ ပြီး
တော့ ကျွန်မနဲ့ သာ ကလေးတူခဲ့ရင် သူ ဟောဒီလောကကြီးထဲမှာ ဘဝ
ကို အားငယ်သိမ်ငယ်စိတ်တွေနဲ့ ရပ်တည်ရမှာ ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ
ကျွန်မရဲ့ ရင်သွေးလေးကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ
ပါ။ ဟင့်... ဟင့်’

အစစ်မက အသံတွေတိမ်ဝင်လာကာ ချုံးပွဲချင်လေလျှင် မယ်ကော
သော်သော်ပါ မျက်ရည်တွေ လည်လာမိ၏။ သနားစရာ ကောင်းလိုက်

တာ။ မယ်က မျက်ရည်စတို့ ကို လက်ဖြင့်အသာသုတ်ရင်း အစစ်မ ပခုံး ကိုပုတ်ပေးကာ...

‘မကြံကောင်း မကြံအပ်တာတွေကို မကြံစမ်းပါနဲ့ အေ။ ညည်း ကိုယ့် ကိုယ်ကို မသနားရင်တောင် လောကထဲကို ရောက်တောင်လာခွင့်မရ တော့မယ့် ကလေးဘဝကို သနားသင့်ပါတယ်’

‘ကျွန်မလည်း ဒီလို ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မဘဝမှာ ဘာဆို ဘာ မှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ တူမယ့် ရင်သွေးလေးမျိုးကို ကျွန်မကလေး လေး တစ်သက်လုံး သိမ်ငယ်နေရှာမှာ ’

မယ်က စိတ်မောပန်းလှစွာ ငိုနေရှာသော အစစ်မကို သနားမိသွား သည် ။ တကယ့်ကို ဘဝဆန်တာပဲ။ မယ်တို့လို အေးချမ်းသာယာမှုမရှိ ဟင်း...။ မယ်က သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကို ချလိုက်ရင်း သွားခေါမလေးရဲ့ ဘဝကို သနားမိစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်တော့သည် ။

‘ဟဲ့... ဒီမှာ ... နင် ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ တော့။ နင့်မှာ ဒီနေ့ကစပြီး အားကိုးစရာရှိပြီလို့ သာ မှတ်လိုက်တော့’

‘ရှင်’

‘ဟဲ့... အဘွားကြီး’

သော်သော်က အလန့်တကြားဖြင့် မယ့်ကို လှမ်းဟန့်တာကြောင့် မယ်က သော်သော်ကို မျက်ရိပ်အသာ ပြလိုက်ရင်းက အစစ်မကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ...

‘ဟုတ်တယ်။ ငါ အတည်ပြောနေတာ။ နင့်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ဘူးမှ လား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

သွားခေါမလေးက တုန်တုန်ယင်ယင် တအံ့တဩလေသံဖြင့် မယ့်ကို ပြန်ဖြေလေ၏။ မယ်က လူကဲခတ်မည့်စွာ ဒီသွားခေါမလေးရဲ့ ဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် သူကောင်းပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

‘နင် ကတိပေးရမှာ က နင် နောက်ဘယ်တော့မှ ဒီလို သေကြောင်းကြုံစည်မှုမျိုး မလုပ်တော့ဘူး ဆိုတာပဲ။ ရှင့်ဘဝအတွက် ကျွန်မ အားလုံး တာဝန်ယူတယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မရဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို ကိုယ်ချင်းစာလို့ ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ။ ဘာမှ စိတ်ဆင်းရဲလို့ မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ တွေ့တာ မေခလာနတ်သမီးနဲ့ တွေ့သလိုပဲလို မှတ်လိုက်တော့။ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ။ ခုနက ကတိပေးနိုင်သလား’

‘ကျွန်... ကျွန်မ... ကျွန်မ...’

သွားခေါမလေးက မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်ဖြင့် စကားတွေ ထစ်နေလျှင် သော်သော်က ဘေးကနေ ဝင်ပုတ်ပေးကာ...

‘ဟဲ့... အစစ်မ၊ ဘာတွေ ဖလော်ဖလယ် လုပ်နေတာလဲ၊ ဒီလောက် ကံထလာတာတောင် သေချင်လည်း သေ၊ အံ့တာပဲ’

သော်သော်ရဲ့ လောဆော်မှုအဆုံးမှာ သွားခေါမလေးက အသိဝင်လာ သလို မျက်နှာလေးဖြင့် မျက်ရည်များကြားကနေ မယ့်ကို တရိုတသေ လက်အုပ်ကလေးချီကာ...

‘ကျွန်... ကျွန်မ’

မယ်က လူသားချင်းဆိုတဲ့ စာနာစိတ်လေးတစ်ခုကြောင့် အစစ်မကို စာနာနားလည်စွာဖြင့် သူမဘဝလေးကို ကယ်တင်ဖို့ ရာ မယ် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

‘ကဲ... နင် အဲဒါတွေ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့။ အခု အရေးကြီးတာ

က ရှင်ကော ကျွန်မကော ရေတွေရွဲနေတာ။ ကြာရင် အအေးပတ်ပြီး အဲဒီကျမှ တကယ်ဂန့်သွားလိမ့်မယ်။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်မတို့ အဝတတွေသွားလဲရလိမ့်မယ်။ ထ... ထ... ကျွန်မတို့ နဲ့ ပဲ လိုက်ခဲ့....

ပြီးမှ အကြောင်းစုံ ပြောကြတာပေါ့’

မယ်နဲ့ သော်သော်က အစစ်မကို တွဲထူရင်း မယ်အခုတည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားရတော့သည်။ ။

အခုချိန်မှာ မယ် အသက်နှစ်ချောင်းတောင် အချိန်မီ ကယ်လိုက်နိုင်တာမို့ မယ် သိပ်ကုသိုလ်တွေ ရသွားတယ်ဟု ယူဆရပါသည်။ ။

‘ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ရှင့်နာမည်နဲ့ ရှင့်အကြောင်းတွေကို’

မယ်က ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရင်း မယ့်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ထိုင်နေတဲ့ သွားခေါမလေးကို မေးလိုက်လျှင် မယ့်ကို မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

‘အို... ကျွန်မနာမည်က မီးမီးပိုးဖြူပါ’

‘အလဲ့... နာမည်ကတော့ တယ်ဆန်းပါလား။ ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူများ အနှိမ်ခံလာရတဲ့ သူအဖြစ်နဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ

လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကိုမောင်လှနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့ ကျွန်မဘဝ ပြည့်စုံပြီလို့ ထင်ခဲ့ပြီး ကျွန်မ ပျော်နေခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ သူဆုံးသွားတော့’

မယ်က စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကို ဆက်ပြီး နားမထောင်ချင်တော့စွာ ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်ကိုလွှဲလိုက်ရင်းက တားမြစ်လိုက်ရတော့သည် ။

‘အို... တော်ပါတော့။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ပြောမနေနဲ့ တော့။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကယ်လာတာကလည်း စေတနာမေတ္တာ သန့်သန့်နဲ့ ပဲ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကူညီမယ်...

ကျွန်မနာမည်လည်း မှတ်ထားဦး။ မြင့်မိုးမယ်တဲ့ ။ မိတ်ကပ်ဖန်တီး ရှင်တစ်ယောက်ပေါ့။ တို့ က ဒီမှာ လာပြီး အနားလာယူတာ။ စိတ် ပင်ပန်းမှုတွေ ပြေချင်လို့ ဒီလာပါတယ်။ စိတ်ကို ထပ်ပြီးပင်ပန်းအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မလုပ်ချင်သလို သူများ တွေကိုလည်း မလုပ်စေချင် ဘူး...

လောကမှာ မိခင်ဆိုတာ ဖြစ်ထိုက်လို့ ဖြစ်ခွင့်ရတာ။ အဲဒါကြောင့် နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးကို သေချာပေါက်မွေးရမယ်။ ကျွန်မနဲ့ ရန်ကုန်လို က်ခဲ့ပါလား။ ရှင့်ကို ကျွန်မရဲ့ သမီးအဖြစ် မွေးစားမယ်လေ’

‘ကျေး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဟို... ဟို’

မယ့်ကို ခမျာမှာ ခေါ်ရတော်တော် ခက်နေဟန်တူ၏။ ဟိုတွေ ဒီတွေ လုပ်ကာ စကားတွေ ထစ်နေတာကြောင့် သော်သော်က အလိုက်တသိ ပင် သင်ပေးလိုက်၏။

‘အမယ်လေး... ဝေးထွာဟယ်။ နင့်ကို သမီးအဖြစ် မွေးစားပါတယ် ဆိုကတည်းက ဒါရှင့်အမေမ ဖြစ်သွားပြီ။ မယ်မယ်လို့ ပဲ ခေါ်လိုက်ပေါ့’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မယ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြောက်တယ်’

မယ်က အထူးအဆန်း စကားလုံးကြောင့် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ရကာ မေးအသာဆတ်ပြလိုက်ရင်း...

‘ဘာကိုလဲ’

‘ကျွန်... ကျွန်မက မယ်မယ်မြင်တဲ့ အတိုင်း အရပ်ဆိုးပါတယ်။ ကျွန်မ မွေးလာမယ့်ကလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို ကျွန်မတွေ့မိတိုင်း ရင်မောပြီး ကြောက်မိတယ်။ ကျွန်မ ကလေးလေးက ကျွန်မလိုပဲ အကျည်းတန် တော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲဟင်’

မယ်က အဲဒီ သွားခေါမလေးကို ဘာကြောင့်ရယ်မှန်းမသိ။ သနားက ရုဏာ သက်မိရစွာဖြင့် သူမ ဘေးနားသွားကာ နှစ်သိမ့်အားပေးသလို ပ ခုံးပုတ်ပေးရင်း...

‘ဘာမှ စိတ်အားငယ်ဖို့ မလိုပါဘူးဟယ်။ ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျီးပဲ လေ။ နင် ဒီကလေးလေးကိုသာ မွေးပါ။ သူ့ဘဝလေး သာယာဖို့ ကျွန်မ ပံ့ပိုးပေးနိုင်ပါတယ်’

‘အမယ်လေး... စေတနာရှင်မကြီးပါလား။ အဘွားကြီး ရှင့်ရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်ကို ကျွန်မ လေးစားတယ်။ ရှင်ကလေး မေတ္တာရှင်မကြီးပါလား’

မယ်က အပြီးတစ်ခုနှင့်အတူ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရလေသည် ။ မယ်တို့က ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ အလှဖန်ဆင်းရှင်တွေလေ။ ကိုယ်မစွမ်းနိုင်တဲ့ ကိစ္စအတွက် စွမ်းနိုင်သူဆီကယူကာ လောကရဲ့ အလှတရားတွေဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းရမှာ ပေါ့။

မယ်က မွေးလာမယ့်ကလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို အကောင်းဆုံး ပံ့ပိုးပေး
ချင်တဲ့ စေတနာရှိလေသည်။ ။

သုံးနှစ်ခန့်ကြာသော်...

မယ်က ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းချလာကာ စက်
သတ်ပြီးတာနှင့် အိတ်ကိုတောင်မယူနိုင်ဘဲ ကားပေါ်က အပြေးအလွှား
ဆင်းလာကာ အိမ်ထဲအမြန်ဝင်လာရသည်။ ။

‘ပိုးဖြူ... ပိုးဖြူ... သားလေးကော။ သားသားကော’

မယ်က သားသားကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း အပေါ်ထပ်က
သားသား အခန်းသို့ ပြေးတက်သွားလျှင် ခုတင်ပေါ်မှာ ဆော့နေသော
သားသားကို မြင်လိုက်ရမှ မယ့်ရင်ထဲက အပူလုံးကြီးက ဝုန်းခနဲ ကျ
သွားကာ သားသားကို ပြေးပွေ့ချီရင်းက...

‘ဟဲ့... နင်တို့ သားသားကို ဂရုမစိုက်ကြဘူးလား။ နင်တို့ တာဝန်က
သားသားကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လေ။ သူ့အမေကော ဘယ်မှာ လဲ’

‘ဆရာဝန်ကို သွားပြန်လိုက်ပို့ပေးနေပါတယ်’

‘ဟင်း... ပေါ့လိုက်ကြတာ။ နေစမ်းပါဦး။ ကလေးက ဝမ်းလျှောရ အောင် ဘာတွေစားလို့ လဲ။ ဒီအိမ်က အစားအသောက်တွေ မသန့်လို့ ပေါ့’

‘ဟို... ဟို... အဲလို မဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့ညက မမလေးက ငါးချဉ်သုပ် စားနေတော့ သားသားကိုပါ ကျွေးလိုက်လို့ အဆင်မသင့် ဖြစ်သွားပြီး... ဝမ်း...’

‘ဘာ’

မယ့်ရဲ့ ဘာသံကြီးက ဆောင့်ထွက်လာသောအခါ အားလုံးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ပတ်တော်ပိတ်နေချိန်ကြမှ ပိုးဖြူ က အနောက်ကနေ ရောက်လာကာ...

‘မယ်မယ်... ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘အမယ်လေး... မယ်မင်းကြီးမရယ်။ ကြွပါဦး။ ကြွပါဦး။ နင်ဟာလေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အမှတ်သညာကို မရှိဘူး။ သားသားသာ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ ကတော့...’

‘မယ်မယ်ရယ်... ကလေးက ဘာမှ လဲ မဖြစ်ပါဘူး’

‘သားသား နားငြီး လာပြီ မယ်မယ်’

မယ်က နားလေးနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ကာ ခေါင်းယမ်းပြောလေတဲ့ ချစ်စရာသားလေးကို နမ်းမွှေးလိုက်ရင်းက...

‘အေးပါ... သားသားရယ်။ သားသား နားငြီးရင်မပြောတော့ဘူး’

‘ဟုတ်။ သားသားလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နေကောင်းသွားပြီ’

‘အေးပါ... သားရယ်။ အေးပါ။ ကဲ... ကဲ... အဲဒါဆိုရင် သားသား တ

စံရေးအိပ်လိုက်ဦး။ လုံးရွှေ... သားသားကို သိပ်လိုက်တော့။ လာခဲ့...
လာ... အမေမ။ နင်နဲ့ ငါ ရှင်းရမယ်’

မယ်က စိတ်တိုဒေါသထွက်စွာဖြင့် ပိုးဖြူကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လာ
ရင်း ကောရတော့သည် ။

‘ညည်းနှယ်အေ... အံ့ပါရဲ့ ။ သားသားကို အစားအသောက် ကျွေး
တာ ဂရုစိုက်ပါဆို။ ဒီအလေ့နတော အစာတေကျွေးရတယ်လို့ အေ’

‘မယ်မယ်ရယ်... တစ်ခါတလေ...’

‘ဟဲ့... တစ်ခါတလေလည်း မရဘူး။ နင့်သားကို ငါဘယ်လိုမျှော်လင့်
ထားတယ်ဆိုတာ နင် သိတယ်နော်။ ညည်းလို အောလီအမေမက မွေး
ထားတဲ့ သားက ရွှေလင်ဗန်းနဲ့ အချင်းဆေး ရွှေမှုန်စား ဖွားထားတာ
နော်’

‘သိ... သိပါတယ် မယ်မယ်ရယ်။ ကျွန်မလည်း သားလေးကို ဂရုစိုက်
ပါမယ်’

မယ်က မထုံတက်တေးပုံစံဖြင့် ပြောနေသော မိပိုးဖြူကို တကယ်ပဲ
စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒီမိန်းကလေးကို မယ်က ကိုယ့်သမီးလို
သံယောဇဉ်ရှိစွာဖြင့် သူ့ရဲ့ ရုပ်ဆိုးပမ်းဆိုး အသွင်အပြင်တွေကို အတတ်
နိုင်ဆုံး လှပသွားအောင် ပြင်ဆင်ပေးပြီးတာတောင် သင်းက သူ့ကိုယ်သူ
သိမ်ငယ်နေတုံး။ အံ့ဩစရာကောင်းတာကတော့ သွားခေါခေါ အရုပ်ဆိုး
ဆိုး မိန်းမရဲ့ သားက အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားလေးဖြစ်နေ
တာ ဖြစ်၏။ သားလေးဟာ အင်မတန်မှ ချစ်မွေးပါတယ်ပဲ ဆိုရမလား။
သူ့မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်တဲ့ သူတိုင်းဟာ ချစ်စရာကောင်းတယ်
လို့ မပြောသူဟာ ဘယ်သူမှ မရှိလောက်အောင် သားငယ်လေးက ချစ်စ
ရာကောင်းတာ ဖြစ်၏။ အဲဒါကြောင့် မယ်က ဒီကလေးကို အကြီးကြီး ရ

ည်ကာမှန်းထားတာ ဖြစ်၏။

‘ဒီမှာ မိပိုးဖြူ... သားသားကို ဂရုစိုက်တာဟာ တော်တန်ရုံ ဂရုစိုက်
နေလို့ မရဘူး။ အလွန် အလွန် ဂရုစိုက်ရမယ်။ ငါ့မြေးလေးဟာ တစ်ချိန်
မှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အအောင်မြင်ဆုံး ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ကို
ဖြစ်ရမယ်...’

‘အဲဒီအတွက် သားသားကို မင်းသားဖြစ်ဖို့ မွေးလာတဲ့ ကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်အောင် နင် ပြုစုရမှာ ။ ဟင်း... နင့်ကို ပြောပြန်ရင်လည်း ငါ
ပဲ သြဇာသီးကုန်တယ်။ နင်အမေမ လုပ်နေပြီး ကလေးကို မပြုစုတတ်
ဘူးလား။ ဟမ်’

‘ပြု... ပြုစုတတ်ပါတယ်’

‘ဟင်း... နင့်ကိုတော့လေ။ အံ့တာပဲအေ။ ဘယ်... ညည်းက အရင်လို
အော်လီမှ မဟုတ်တော့တာ။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်လာမယ့် သားကို မွေး
ထားတဲ့ အမေမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ညည်းအေ ချေကိုနေရမှာ ’

မယ်က ပြောလည်း ပြောပြောပဲ ရှိတာမို့ အဲဒီ ခေါ်စိန်ပိုးဖြူမကိုတော့
ဘာကိုမှ ဆက်မပြောချင်လောက်အောင် စိတ်ကုန်ချေ၏။ ပိုးဖြူကို မယ့်
ရဲ့ သမီးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိတာကြောင့် မွေးစားခဲ့သလို သား
လေးဟာ ပိုးဖြူနဲ့ လုံးဝမတူစွာ ချောမောလှပလေတာကြောင့် ဒီကလေး
ရဲ့ အနာဂတ်ကို သူ့အဘွားဖြစ်တဲ့ မယ်ကပဲ ရေးခြယ်စီမံ ရမှာ ဖြစ်၏။

ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကြာပြီးသော်...

(၁)

ဒီကနေ့ဟာ ဆိုရင်တော့ ဖြင့် အချိန်ကာလ အတော်များစွာကို ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ပြီးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပွဲလေးကျင်းပတာ ဖြစ်သလို ထူးခြားစွာပင် မယ့်ရဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့မင်္ဂလာကို မိသားစုစုံညီစွာ ကျင်းပဖို့ ပြင်ဆင်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

အချိန်တွေဟာ တကယ်ပဲ အကုန်မြန်လှစွာ သာသာယာယာ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းလေးပင် ပြောင်းလဲလို့ သွားတာ ဖြစ်၏။ မယ့်အတွက်ကတော့ ဒီနေ့က အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ ဆိုပေမယ့် မယ့်ရဲ့ နုပျိုမှုနှင့် တက်ကြွသွက်လက်မှုတို့ ကတော့ အသက်လေးဆယ် အလားပင်။ ဒီနေ့က မယ့်ရဲ့ ပွဲဆိုတော့ မယ်က မိသားစုစုံညီစွာ မွေးနေ့ပွဲလေးကျင်းပဖို့ ရာအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလှဆုံး ပြင်ဆင်ခြယ်သနေမိသည်။ ။ ဂန္ထဝင်ဆန်သော ဆံထုံးထက်က စိန်ဆံထိုးက တဖျပ်ဖျပ် လက်နေကာ လောကကြီးကိုလှအောင် ဖန်ဆင်းနိုင်သော မယ့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကတော့ ရာဇဝင်ထဲက ခမ်းနားတဲ့ ဘုရင်မတစ်ပါးသဖွယ် ပြင်ဆင်ထားတာ ဖြစ်၏။ နာမည်ကျော်ဒီဇိုင်းနာရဲ့ လက်ရာဖြစ်တဲ့ ဇာဝမ်းဆက် အနီရဲရဲကို ခမ်းနားစွာ ဝတ်ဆင်ပြီး ဖဲပဝါကို ခြုံလွှမ်းလိုက်တဲ့ သကာလမှာ တော့ မယ်ဟယ ဧကရီဘုရင်မ တစ်ပါးအသွင်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ကျေနပ်စွာပြုံးမိရင်း တော်ဝင်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် စတင်လှမ်းလျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

‘Happy Birthday ပါ မယ်မယ်...’

အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေ’

မယ်မယ် အောက်သို့ဆင်းလာတာနှင့် မယ့်ရဲ့ သမီးတွေက ကြည်နူးရွှင်ပျစွာဖြင့် ဆုတောင်းထောပနာပြုကြလေလျှင် မယ်က ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ဆုတောင်းတွေကို လက်ခံလိုက်သည်။ ။

‘ပေးတဲ့ ဆုအတိုင်း ပြည့်ရပါစေကွယ်...’

မယ်မယ့်မွေးနေ့မှာ အခုလို စုံစုံညီညီ ရှိနေတာကို မယ်မယ် သိပ်ဝမ်းသာတယ်’

‘စုံရမှာ ပေါ့ မယ်မယ်ရဲ့ ။ ဒီနေ့က မယ်မယ့် မွေးနေ့ပဲဟာ’

ပိုးဖြူက အရှင်မွေးတော့ နေ့ချင်းကြီးဆိုသလို မယ်မယ် ပဲ့ပြင်ထိန်းကျောင်းမှုအောက်မှာ မယ်မယ့်သမီးရင်း တစ်ယောက်လို ရှိလာခဲ့သူမို့ ခေါ်တော့ ခေါ်ပေမယ့် အရင်လို ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုးမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ကြည့်ကောင်းလာတာ အင်မတန်ထက်မြက်၍ အားကိုးရတဲ့ မယ့်ရဲ့ သမီး မီးမီးပိုးဖြူ ဖြစ်နေပြီပဲ ဖြစ်၏။ ပိုးဖြူက မယ့်ကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ လှမ်းပြောမှ မယ်က အရေးကြီးဆုံး သူတစ်ယောက်ကို ပြေးသတိရလို့ သွား၏။

‘ဟဲ့... ပိုးဖြူ။ ငါ့မြေးကော... သားသား ဘယ်မှာ လဲ’

‘သားက ဒီမှာ ပါ ဘွားမယ်ရဲ့ ။ ဘွားမယ်ရဲ့ မွေးနေ့ကို သားအချိန်ကိုက် အရောက်လာတာ။ Happy Birthday ဘွားမယ်’

မယ့်ရဲ့ မေးခွန်းအဆုံးမှာ သားလေးက တံခါးဝကနေ ပေါ်ထွက်လာကာ မယ့်ဆီသို့ အပြေးရောက်လာရင်း ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် မယ့်ကို birthday kiss ပေးပြီးနောက်မှာ သားက သူ့လက်ထဲက ပန်းစည်းကို မယ့်ရဲ့ လက်သို့ ထည့်ပေးလိုက်ရင်းက...

‘ဘွားမယ် အတွက် သားရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်။ Hand made စစ်စစ်နော်။ သားကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတဲ့ ပန်းစည်း။ ဘွားမယ်ကြိုက်တယ်မှ လားဟင်’

မယ်မယ်က ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာဖြင့် ပန်းစည်းလေးကို ပွေ့ယူ၍ နမ်းမွှေးလိုက်ပြီးမှ မယ့်ရဲ့ ချစ်မဝနိုင်သော သားသားကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း...

‘ကျေနပ်တယ်။ ဘွားမယ် ဒီပန်းစည်းလေးကို အကြိုက်ဆုံးပဲ’

‘Ok... ဘွားမယ် ကြိုက်တယ်ဆို သား အရမ်းပျော်သွားပြီ။ ကဲ... ဒီတော့ ဘွားမယ်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေး စလိုက်ရအောင်။ မေမေ... မာမိတို့ လာကြလေ။ ဘွားမယ်နဲ့ ဘတ်ဒေးကိတ်ခွဲရအောင်’

မယ်က သားလေး ဘာပဲလုပ်လုပ် ကြည်နူးကျေနပ်စွာဖြင့် သဘောကျနေကာ မယ့်ရဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ကိတ်ကို မိသားစုနဲ့ အတူ ခွဲကာ ပျော်ရွှင်နေရလေသည် ။ မယ်တို့ အားလုံး ပီတိများ ဖြင့် ပျော်ကြ မူးကြ အချိန်မှာ မယ့်ရဲ့ အထူးဧည့်သည် တော် ရှေ့နေကြီး ဦးသာကျော် ရောက်လာလျှင်တော့ မယ်က ရည်ရွယ်ထားသည့် အတိုင်း မယ့်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို စတင်ပြောလိုက်တော့၏။

‘ကဲ... အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ မယ်မယ် ဒီကနေ့ ကြေညာစရာလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်...

မကြေညာသေးခင် အရင်ဆုံး မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါက တော့ ကျွန်မရဲ့ ရှေ့နေကြီး ဦးသာကျော်ပါ။ ဦးသာကျော်... ဒါ ကျွန်မသမီး မီးမီးပိုးဖြူ။ သူလေးကတော့ ကျွန်မရဲ့ မြေးလေး မောင်မင်းသခင်တဲ့...

‘အားလုံးကို ဒီနေ့ ကြေညာစရာရှိတဲ့ ကိစ္စလေးကို ရှေ့နေကြီးကပဲ ပြောပြလိုက်ပါဦး’

မယ်က ကြိုတင်စီစဉ်ထားသလို မယ့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ထားရာ အစီအစဉ်တွေကို ကြေညာခွင့်ပြုလိုက်လျှင် ရှေ့နေကြီးက မတ်တပ်ထရပ်ကာ အစီအစဉ်တို့ကို စတင်ကြေညာတော့၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒီကနေ့ ဒေါ်မြင့်မိုးမယ်ရဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ပါ။ ဒေါ်မြင့်မိုးမယ်ရဲ့ မွေးနေ့ ဒီလိုရက်မြတ်လေးမှာ အားလုံးကို အသိပေးစရာရှိတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ...

ဟောဒီက ဒေါ်မြင့်မိုးမယ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးမောင်မင်းသခင်ကို ဒေါ်မြင့်မိုးမယ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အားလုံးကို ဒီကနေ့မှာ တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးအပ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျာ’

‘လွှဲပြောင်းပေးအပ်ဖို့ အတွက် ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စအဝဝကို ကျွန်တော် ဦးသာကျော်က စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်’

မယ်က ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်မှုအတွက် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာဖြင့် ပြုံးကာ ရှေ့နေကြီးရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်နေစဉ်မှာ ပဲ သားသားက တအံ့တဩဖြင့် မယ့်ကို မေးခွန်းထုတ်တော့တာ ဖြစ်သည် ။

‘ဘွားမယ်... ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာကိုလုပ်လို့ လဲ။ ဘွားမယ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဘွားမယ်မွေးနေ့မှာ သားကို အမွေပေးတာလေ’

‘အာ.. ဘွားမယ်ကလည်း သား အဲဒါတွေ မလိုချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အမွေပေးတာလေ’

‘အာ... ဘွားမယ်ကလည်း သား အဲဒါတွေ မလိုချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အမွေပေးတယ် ဆိုတာကြီးက မဖြစ်သင့်ပါဘူး’

မယ်က သဘောကျစွာဖြင့် ဖြူစင်ဝင်းဖန့်နေသော သားသားရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်းက သားသားရဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖွဖွသပ်ပေးလိုက်ရင်းက...

‘ဘွားမယ် ဘဝမှာ သားကို အရမ်းမျှော်လင့်ထားတာ။ အမွေပေးတယ် ဆိုတာကလည်း သားကို ဘွားမယ်ရဲ့ အချစ်တွေကို သက်သေထူလိုက်တာပါပဲ။ ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေက သားရဲ့ နာမည်နဲ့ လွှဲပေးလိုက်တယ် ဆိုပေမယ့် သားဘေးမှာ ဘွားမယ်ကော မေမေကော ရှိနေတာပဲဟာ။ ဘွားမယ်ရဲ့ စေတနာကို မငြင်းရဘူးနော်’

‘ဘွားမယ်ကတော့ တော်တော်မွေ့တယ်ဗျာ။ သားက ကလေးပဲရှိသေးတဲ့ ဟာ’

‘ဘွားမယ်မှာ သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မျှော်လင့်ထားတာတွေက တစ်ပုံကြီးပဲ။ အဲဒီတော့ သား ဘာမှ ငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ။ ပိုးဖြူ... ညည်းကလည်း အမေလုပ်ပြီး တစ်ခုခု ဝင်ပြောဦးလေ။ သားက ဒါမှ သားက လက်ခံမှာ ပေါ့အေ့’

‘မယ်မယ့် ကျေးဇူးတွေက များ လွန်းလို့ ဘယ်လိုဆပ်ရမယ်တောင် မပြောတတ်တော့ဘူး။ မယ်မယ်က ကျွန်မတို့ သားအမိရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ’

မယ်က မယ့်အပေါ်မှာ တကယ့်ကို စေတနာမေတ္တာ ထားတာ ကြောင့်မို့လည်း တစ်ဦးစေတနာ တစ်ဦးမေတ္တာ ဆိုသလို မယ်ကလည်း ပိုးဖြူနှင့် သားသားအပေါ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ သွေးသားရင်း မိသားစုသဖွယ် သဘောထားတာမို့ မယ်က သူတို့ လေးတွေ အပေါ် အများကြီး မျှော်လင့်ထားရလေသည်။

‘အဲဒါတွေက ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူးအေ။ တို့ တွေကြားမှာ ဒီစကားက ပြောဖို့ မလိုဘူး...’

‘ကဲ... ရှေ့နေကြီး အားလုံးရှေ့မှာ အသိပေးပြီးပြီဆိုတော့ ဒီကိစ္စ အထမြောက်အောင်မြင်သွားပါပြီ။ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ ဆက်စီစဉ်လိုက်ပါ’

မယ့်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အဆုံးမှာ ရှေ့နေကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် သားသားက မယ့်ရဲ့ လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ကာ...

‘ဘွားမယ် သားကြောင့် ဘယ်တော့မှ စိတ်မပျက်စေရပါဘူး။ သားကတိပေးပါတယ်’

‘ဟယ်... ဘွားမယ်၊ ကျေနပ်တယ်။ သားလေးကို ဘွားမယ်က နောက်ထပ် မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးထားထားသေးတယ်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောကြတာပေါ့။ အခုတော့ ဘွားမယ်ရဲ့ မွေးနေ့ကို ဆက်ကျင်းပကြစို့’

မယ်က ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်အေးချမ်းမှုများ နှင့် အတူမယ့်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေးကို မယ့်ရဲ့ သားသမီးတွေ၊ မြေးလေးနှင့်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဝက်ဝက်ကွဲနဲ့ လိုက်လေတော့သည်။

‘မောင်မင်းသခင်’ဆိုတဲ့ သူ့နာမည်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသလိုပဲ သူ့ရဲ့ ဘဝရပ်တည်မှုဟာလည်း အင်မတန်မှ ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးပဲ ဖြစ်၏။ သူ့အဘွားဟာ အနုပညာလောကရဲ့ ထိပ်တန်းမိတ်ကပ် ဖန်တီးရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေကာ အဘိုးဖြစ်ပေမယ့် အနေအထားအရ သူဟာ အဘွားအဖြစ် သတ်မှတ်ထားရသူ ဖြစ်သည် ။ နောက် သူ့ရဲ့ မေမေ။ မေမေဟာ သူနှင့် တစ်စက်ကလေးမှ မတူပေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မေမေကို သိပ်ချစ်ပါသည် ။ မေမေဟာ သူ့ကို တကယ်ဆိုမှ တကယ့်ကို ချောမောသန့်စင်နေသော သားတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားသန့်စင်ပေးကာ ဒီလောကအလယ်မှာ ခန့်ခန့်ညားညားဖြင့် သူ့စိတ်တိုင်းကျ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ဖြစ်ချင်ရာ အလိုဆန္ဒမှန်သမျှ အစစ ဖြည့်ဆည်းပေးသော မေမေ့ကိုတော့ သူက ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် နံပါတ်တစ်ထားခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။

အခုလည်း သူ့စိတ်ချမ်းသာရာ ဆန္ဒအတွက် ပန်းပင်တွေစိုက်ဖို့ ပျိုးပင်တွေကို မြေပဒေသာကျွန်းကနေ ဝယ်လာကာ ကားပေါ်တင်လာကာ အိမ်ပြန်လာလျှင်တော့ မေမေက သူ့ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေဟန်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေလေ၏။

‘သား... ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ’

‘ခြံထဲမှာ အပင်တွေ ထပ်စိုက်ချင်လို့ ပျိုးပင်တွေ ဝယ် လာပြီး ပြန်လာတာလေ မေမေရ။ ဘွားမယ်ကော’

‘ဒီနေ့က အခွေကြိုဖြန့် ရှိတယ်လေ။ မယ်မယ်က တိုက်သွားနေပေးရ

တာပေါ့’

‘ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ မေ့သွားလို့ ။ ကဲ... မေမေ၊ သားဦးချိုကြီးနဲ့ ခြံထဲဆင်းပြီး အပင်တွေသွားစိုက်ဦးမယ်နော်’

သူက ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ကာ ခြံထဲပြန်ဆင်းဖို့ ဟန်အပြင်မှာ မေမေက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာကြောင့် သူက ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်...

‘အဲဒါတွေ အသာထားလိုက်စမ်းပါဦး သားရယ်။ သားကို မေမေ ပြောစရာရှိတယ်’

‘ဟုတ်... ပြောလေ မေမေ’

‘ခဏထိုင်ဦး သား။ အမေ သားကို အရေးတကြီးပြောစရာရှိတယ်’

မောင်မင်းက မေမေ့ရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားကြောင့် အံ့သြသလို တော့ ဖြစ်သွားရကာ မေမေ့ဘေးကို ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းက...

‘ဟုတ်... မေမေ ပြောလေ’

‘သား... သားရဲ့ ဘွားမယ်လည်း အိမ်မှာ မရှိတုန်း သားကို မေမေ စကားအေးဆေး ပြောချင်လို့ သားကို စောင့်နေတာ။ ခုလာမယ့် ဖေဖော်ဝါရီဆို သားရဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မွေးနေ့ ရောက်တော့မယ်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အသက်အရွယ်ဟာ လူကြီးဖြစ်ပြီလို့ မေမေကတော့ ယူဆတယ်။ အဲဒီအတွက် သားကို ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို မေမေ ပြန်ပြောပြမယ်။ သား ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်လို့ လည်း မေမေကော ဘွားမယ်ကပါ ယုံကြည်ထားတယ်’

‘ဘာ... ဘာများ လဲ မေမေ’

‘သားလေး အခုလို ဘယ်နေရာကိုပဲသွားသွား ထင်းလင်းပြီး ပေါ်ပြူလာဖြစ်တာဟာ သားရဲ့ နဂိုရုပ်ခံလေးကြောင့်လည်း ပါသလို သားရဲ့ ဘွားမယ် အမြော်အမြင်ကြီးမှုတွေကြောင့်လည်း ပါတယ်။ သားကို မေမေ ဘာဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ သားသိပါတယ်’

သူက မေမေ ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာသိစွာ စိတ်ရှုပ်သွားတာကြောင့် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ။ အဲဒီကိစ္စကို သူတို့ အခြေအတင် ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ သူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာစတုန်းကလည်း ဘွားမယ်နှင့် မေမေက သူ့ကို မော်ဒယ်သင်တန်း တက်ခိုင်းကာ ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်ခိုင်းတာကြောင့် သူနှင့် ဘွားမယ် အငြင်းအခုန်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ အဲဒီတုန်းကတော့ သူ ငယ်သေးတယ်ဟု အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အချိန်ဆွဲလို့ ရ၏။

‘မေမေက မင်းသား ဖြစ်စေချင်တာလား။ သားမှ ဝါသနာ မပါတာ’

‘သားရယ်... ဝါသနာ မပါဘူးဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတာပဲ’

‘သားက မင်းသားမှ မဖြစ်ချင်တာ’

‘တိတ်စမ်း... သား၊ မင်းဟာ မင်းသားဖြစ်ဖို့ မွေးလာတဲ့ ကလေး၊ မေမေ့လိုလူမျိုးက မွေးတဲ့ သားဟာ မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ တစ်လောကလုံးကို မေမေ မော်ထားချင်တယ်...

သားရဲ့ ဘွားမယ် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်တယ်ဆိုတာရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်က ဘာလို့ နင်ထင်သလဲ။ မောင်မင်းသခင်က မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အကျော်ကြားဆုံး အအောင်မြင်ဆုံး မင်းသားဖြစ်ဖို့ ။ သား အဲဒီတော့ မေမေ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ သား မင်းသား ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် ။ အဲဒါ သား ဘွားမယ်နဲ့ မေမေ့ကို ကျေးဇူးဆပ်လိုက်တာပဲ’

မေမေက ဟန်အပြည့် မာန်အပြည့်ဖြင့် စကားကို တဆုံးပြောလိုက်
တာကြောင့် သူက တကယ်ပဲ အသက်ရှူကျပ်သွားရသည်။ သူ့မေမေနှင့်
ဘွားမယ် မကသေးပါဘူး။ သူတစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိရှိသမျှ လူအားလုံးဟာ
အင်မတန်မှ အနုပညာဗီဇကြီးသူတွေ ဖြစ်ကြ၏။ သူ့ကို မင်းသားဖြစ်ဖို့
မွေးလာတယ်ဟု သတ်မှတ်ကာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပိုးမွေးသလို
မွေးကာ ဘုရင့်သားတော်လေး တစ်ပါးလို ဖူးဖူးမှုတ်ထားကာ ဂရုစိုက်
ကြတာဖြစ်သည်။ သူ အရွယ်ရောက်လာတော့ သူတို့ ရဲ့ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်
ရေးကနေ သူ့ကို တိုက်ပိုင်မင်းသား တင်ရိုက်တော့မယ်ဆိုတော့ ပြဿ
နာက စပြီဖြစ်သည်။

သူဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း နုဖပ်နေအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နေတယ်
ဆိုသော်ငြားလည်း မင်းသားဆိုတဲ့ Life ကိုတော့ လုံးဝဝါသနာမပါ စိတ်
မဝင်စားတာပဲ ဖြစ်၏။

သူဝါသနာပါတာက စီးပွားရေးသမားဖြစ်ဖို့ ။

နောက်ပြီး အပင်တွေစိုက်ကာ ပန်းဥယျာဉ်ခြံတစ်ခုကို စီးပွားဖြစ်
လုပ်ဖို့ plan တွေ ထားထားတာ ဖြစ်၏။

‘ဟား... သား အဲဒီဘဝမျိုး မကြိုက်ဘူး မေမေ။ သားသာ ဝါသနာပါ
ခဲ့ရင် ဘွားမယ်ရဲ့ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ အစကတည်းက ဘွားမယ်ကို
ပြောတော့မှာ ပေါ့...’

‘သားက စီးပွားရေးလုပ်ချင်တာ။ ပန်းဥယျာဉ်ခြံတွေဖွင့်ပြီး နိုင်ငံတ
ကာနဲ့ ဖက်စပ်စီးပွားရေးတွေ လုပ်ချင်တာ’

‘တော်... တန်... တိတ်တော့။ အမယ်လေး... မူးလိုက်တာ... မူး
လိုက်တာ။ ဒေါ်မြင့်မိုးမယ်ရဲ့ မြေး မီးမီးပိုးဖြူရဲ့ သားက ပန်းခြံဖွင့်စားမ

ယ်’

‘ပန်းခြံ မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းဥယျာဉ်ခြံ’

‘တိတ်စမ်း။ မောင်မင်းသခင်... မင်းရဲ့ နာမည်၊ မင်းရဲ့ ရုပ်ရည်၊ မင်းအဆင့်အတန်းနဲ့ ဟယ်။ သား... မင်းကို မေမေ မေမေ့ဘဝအကြောင်း ပြောပြထားပြီးသားနော်။ မေမေလို ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုးဘဝမှာ ဘာမှ မရှိတဲ့ သူညီဘဝကနေ အမြင့်ဆုံးကိုရောက်အောင် ကယ်တင်ပို့ပေးတာဟာ မင်းရဲ့ ဘွားမယ်ပဲ။ ဘွားမယ်ဟာ မင်းကို ရုပ်ရှင်မင်းသား သိပ်ဖြစ်စေ ချင်တာ။ ဒီတော့ မေမေ့ကျေးဇူးကိုကော ဘွားမယ်ရဲ့ ကျေးဇူးကိုပါ မင်းဒီတစ်နည်းနဲ့ ပဲ ဆပ်ဖို့ ရှိတယ်...’

မငြင်းပါနဲ့ သားရယ်။ သားရဲ့ ဘဝမျိုးကို လူတိုင်းလိုချင်ကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ။ မရလို့ သာ ရတဲ့ ဘဝမှာ ရောင့်ရဲနေကြရတာ။ သား... သား မေမေ့ကို ကူညီပေးသောအားဖြင့် မင်းသားဖြစ်အောင်လုပ်ပါ သားရယ်နော်။ မင်း ဘွားမယ်ဆို မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ စည်းစိမ်တွေကို တောင်ပုံပြီး အမွေတွေ ပေးခဲ့တာ။ သူ့ရဲ့ ဆန္ဒလေးတစ်ခုကိုတောင် မင်းမလိုက်လျောနိုင်ဘူးလား သားရယ်... ဟမ်’

မောင်မင်းက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိစွာ စိတ်တို့ က ညစ်ညူးနွမ်းနယ်လို့ သွားလေသည် ။ ဘွားမယ်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကိုဆပ်ဖို့ မေမေ့ရဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ သိမ်ငယ်မှုတွေ မော်ကြွားမှုအဖြစ် ပြောင်းနိုင်ဖို့ သူဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

မောင်မင်းက ငိုနေရုံကလွဲပြီး တုံ့ပြန်မှု ဘာပေးရမှန်း မသိတော့ချေ။

‘ဟယ်... ဘယ်လို... အိုးစ်... ကျေနပ်တယ်။ ဒါမှ ဘွားမယ်ရဲ့ မြေး’

မယ်က ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းသော စမ်းချောင်းလေး စီးဆင်းသွားသလို အေးခနဲ ဖြစ်သွားကာ စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းလွန်းလွန်လွန် အားကြီးလို့ ချစ်ရတဲ့ မြေးသားလေး မောင်မင်းရဲ့ နဖူးထက်ကို အနမ်းတစ်ပွင့် ပေးလိုက်သည်။ သားသားက ငြိမ်သက်စွာ မယ့်အနမ်းကို ခံယူတာကြောင့် မယ်က ချစ်မြတ်နိုးရစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘ကဲ... သားလေး။ ပြောပါဦး... ဘွားမယ်ကို။ သားလေး ဘာလိုချင်သလဲ’

‘ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး ဘွားမယ်။ သား အရမ်းပြည့်စုံပါတယ်။ သားရဲ့ တစ်ဘဝလုံး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ ဘွားမယ်ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ မေမေ့ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ သား အတတ်နိုင်ဆုံး မင်းသားဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်’

‘အို... သားရယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ရေခဲချောင်း ပြုတ်ကျလာသလိုပဲ။ အေးသွားတာပဲ။ သားရဲ့ ရုပ်ရည်၊ သားရဲ့ body structure နဲ့ ဆို အစစ်မတွေ့က ကြွေပြီးသား။ သားကို အောင်မြင်အောင် ဘွားမယ် အစွမ်းကုန် ပံ့ပိုးပေးနိုင်တယ်....’

ကျေနပ်တယ်... ကျေနပ်တယ်။ ဟဲ့... ပိုးဖြူ... ရှင်ကတော့ မော်ချီပြီး ချေချနေတော့မှာ ကျွန်မကတော့ မြင်ယောင်သေးတယ်။ Super မင်း

သားအမေ ခေါ်ချေချေဆိုပြီးတော့လေ’

‘ဟယ်... မယ်မယ်နော်’

‘အမယ်လေး... ကျုပ်က စတာပါ။ စခွီပေါ့အေ။ အမွေပေါ့။ ဟင်း ဟင်း... ကျွန်မ အရမ်းပျော်တယ်။ သား... အဲဒီတော့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်လို က်တော့မယ်နော်။ ဘွားမယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေလုပ်ငန်းရှင်တွေက သားနဲ့ ကြော်ငြာရိုက်ချင်နေတာ။ ကားရိုက်ဖို့ စီစဉ်နေတဲ့ စပ်ကြားမှာ သားကို ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ကြော်ငြာတွေ မဂ္ဂဇင်းဓာတ်ပုံတွေ နဲ့ သားကို ပရိုမိုးရှင်း လုပ်ပစ်ရမယ်။ ဟား... ဘွားမယ်ရဲ့ ဘဝမှာ အခုမှ ပဲ သာယာတော့တယ်။ ကျေနပ်တယ်’

မယ်က အလွန်တရာမှ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကျေနပ်နေရ၏။ မယ်တို့ လောကမှာ မယ်ဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားရဲ့ မယ်မ ယ်ကြီးအဖြစ် ဂန္ထဝင်စာတင်ကာ ချေချနိုင်တော့မှာ ဖြစ်သည့်အတွက် ရင်ထဲကို အေးလို့ သွားရတာ ဖြစ်သည် ။

တမီးလား...။

တမီးက ဘိုလိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး မှုတ်တတ်တယ်။

ခရု(cute)... အိုး အို မိုင်နာပါ။

စက်ဆီ(sexy)... မွေးကတည်းက ထော်လာတာ။

တမီးလို

ဘယ်ဘက်ကြည့်ကြည့် ပါဖက်(Perfect)နေတဲ့

ရှားရှားပါးပါး ခရုဆီလေးဆိုတော့

ကြော်ချင်တဲ့ သူတွေ

ဝိုင်းဝိုင်းလည်ဒယ်။ ။

(၂)

ပိုးတီက အနောက်ကနေ တောက်လျှောက်လိုက်လာတဲ့ ချေးထုပ်
ကြောင့် ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ ကလိ ကလိ ဖြစ်လာရသည် ။ ကလိ ကလိ
ဆိုတာက အင်မတန်မှ ရင်ခုန်လွန်းအားကြီးလွန်းလို့ တော့ မဟုတ်။ ပိုး
တီရဲ့ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် တက်လာသော ဒေါသတွေက ကလိ ကိ

တက်လာတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

‘ပိုးတီ... ပိုးတီ... ကိုယ်ပြောတာကို ခဏလေးနားထောင်ပေးပါဦး ကွာ။ ကိုယ် ပိုးတီကို တကယ်ချစ်တာပါ’

‘ဟဲ့... ဒီမှာ မင်းထိုက်။ နင် ငါ့ကို နှောင့်ယှက်နေတာလား’

‘နှောင့်... နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ကိုယ်က ချစ်... ချစ်... ချစ်တာပါ’

ပိုးတီက မတန်မရာ မထော်မနန်းတွေ လာနှောင့်နေသော မင်းထိုက် ကို တကယ်ပဲ စိတ်တိုလာရကာ ဘုတောပြောပစ်လိုက်တော့၏။

‘ဘာ... ချစ်တာ... ဟတ်လား။ နင့်နှယ်ဟယ်။ ရူးနေလား နင့်လို ကောင်က ငါ့ကို ချစ်စရာလား’

‘ချစ်တာပဲ ပိုးတီရယ်။ နင်နဲ့ ငါက တစ်ရပ်တည်း တစ်မြို့တည်းသား ချင်းဟာ။ ငါ့မှာ လည်း ချစ်ခွင့်လေးတော့ ရှိတာပေါ့’

ပိုးတီက တကယ်ပဲ စိတ်ကပေါက် လာပြီဖြစ်၍ သည်းခံနိုင်တဲ့ စိတ် က တစ်စက်ကလေးမှ မရှိနိုင်တော့စွာ နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်က ထောင်ပြရတော့သည်။ ။

‘ဪ... ဟော... ချစ်ခွင့်လေးတော့ ရှိချင်သေးတယ်။ ဟုတ်လား။ ဟက်... ဟက်... ဒီမှာ ... ငါ့ကိုယ်ငါ ရိုးလ်အကျခံပြီး ပြောပြလိုက်မယ်။ ရွာနားကမြက် ရွာနားမစားဘူးဆိုတဲ့ စကား နင် မကြားဖူးဘူးလား... ဟမ်’

‘ကြား... ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဟာ။ ငါကလည်း အခြေနဲ့ အနေနဲ့ ပါ။ အဖေနဲ့ အမေက မက်မန်းခြံတွေပိုင်တယ်၊ ငါလည်း ဒီမြို့မှာ လူချမ်း သာပါပဲ’

‘သွားစမ်းပါ။ ဘာလူချမ်းသာလဲ။ ဒီမှာ ... မင်းထိုက်၊ နင့်ကို ငါ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဒီလောက် လက်ခံစကား ပြောနေတာ။ နင့်လို ကောင်မျိုးကို ငါက စာရင်းကို မရှိဘူး...’

နင့်အဖေတွေ အမေတွေ ဒီလောက်လေး ပိုင်ဆိုင်တာနဲ့ ငါက ဟယ် ပေးရမှာ လား။ ဟက်... ဒီလောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့ ။ တောက်ချပစ်လိုက် မယ်။ နင် ဆက်လိုက်လာရဲ လာကြည့်။ ဆိုင်ကယ်အတိုက်ခံပြီး နင် ဂန့် သွားတဲ့ သတင်း ဒီမြို့မှာ ကြားသွားစေရမယ်။ ဖယ်... ဖယ်။

ပိုးတီက အမြင်ကတ်လှစွာဖြင့် အပြတ်ဟိန်းဟောက်လွှတ်ကာ မင်း ထိုက်ကို ထားခဲ့၍ ကိုယ့်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်လေးဆီ သွက်သွက်သွားကာ ခြံထဲ ကို မြန်မြန်လေး မောင်းလာခဲ့တော့သည် ။ ပိုးတီအတွက် ကြီးမားသော စိတ်အနှောင့်အယှက်ကို ဖြစ်စေတဲ့ ကိစ္စကတော့ အဲဒီယောက်ျားတွေရဲ့ ပိုးပန်းခြင်းကို နိစ္စဓူဝ ခံနေရခြင်းပဲ ဖြစ်၏။ ပိုးတီအကြောင်း သိနေ လည်း တကယ့်ကို ဇွတ်တွေကြောင့် ပိုးတီဟာ တကယ် စိတ်ရှုပ်ရတာဖြစ် သည် ။

ပိုးတီရဲ့ စတိုင်လ်ကတော့ Country style ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်း ဘီတွေဝတ်ကာ သဘာဝဆန်အောင် နေတတ်ခြင်းက စိတ်ဝင်စားစရာ လေး တစ်မျိုးဖြစ်ကာ ကောင်လေးတွေရဲ့ natural queen ဖြစ်နေတာ ဖြစ်၏။ ပိုးတီ ဆိုတာနှင့် ပိုးတီတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို လည်း သူတို့ သိရက် လိုက်ရဲတာတော့ အာဂသတ္တိ မဟာယောက်ျားတွေ ပဲ ဖြစ်ပါသည် ။

ပိုးတီကိုချစ်ရင် ပိုးတီရဲ့ background (ဘက်ခရောင်း)ကိုပါ ချစ်ရ မယ်ဆိုတဲ့ ဖလော်ကို အရင်ဆုံး သူတို့ သဘောပေါက် သင့်လေ၏။ ဘက် ခရောင်းဆိုလို့ တစ်မျိုးတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ နော်။ ပိုးတီရဲ့ နောက်ခံ

တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်။

ပိုးတီက ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနှင့် ဝါးပလက်ကုလားထိုင်မှာ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့ ပိုးတီရဲ့ အစ်ကို ကိုတိုးကျော်က အကဲခတ်မျက်လုံးတို့ ဖြင့် လှမ်းကြည့်လေ၏။ ဟုတ်ကဲ့... အဲဒါ ပိုးတီရဲ့ ဘက်ခရောင်း တစ်ခုပါ။ အစ်ကိုဟာ အင်မတန်မှ ဒေါသကြီးသလို ထစ်ခနဲဆိုရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးထဲကပါ။

နောက်ပြီးတော့ ပိုးတီ ထပ်မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ပိုးတီဆီ အခု စည်ပိုင်းကြီးလှိမ့်လာသလို လိမ့်လိမ့်၊ လိမ့်လိမ့်နဲ့ လာနေတဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့ ပိုးတီရဲ့ ချစ်လှစွာသော မေမေနဲ့ မမပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း အဲဒီလို ကာရိုက်တာတွေ ရှိလေပါသေးတယ်။

‘ဟဲ့... ပိုးတီ၊ နင့်မျက်နှာ သိပ်မကောင်းပါလား ညီမလေး။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ... ဘယ်အကောင် လိုက်နှောင့်ယှက်လို့ လဲ မမကို ပြောစမ်း’

မမရွှေတင်က ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးနေတဲ့ အချိန်မှာ မေမေကပါ ပိုးတီရဲ့ လက်မောင်းတွေကို လှုပ်ယမ်း၍ ...

‘ဟုတ်တယ် သမီး... ပြောစမ်း။ ဘယ်အကောင် အမေ့သမီးကို အနှောင့်အယှက် ပေးပြန်ပြီလဲ’

ပိုးတီရဲ့ တစ်အိမ်သားလုံးက ပိုးတီကို အဲသလို သည်းသည်းတွေ လှုပ်ချစ်ကြတာ ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး အဲဒီလို ဒေါတွေ မောတွေဖြင့် ပိုးတီကို မေးလေတိုင်း ပိုးတီကလည်း မခြွင်းလို့ ရယ်မှ မချန် ပြောပြတာဖြစ်သည် ။

‘ဘယ်သူရှိရမလဲ မေမေရဲ့ ။ ဟိုအကောင်... မင်းထိုက်ပေါ့။ ပိုးတီ နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ရည်းစားစကား လိုက်ပြော

တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မိဘက မက်မန်းခြံပိုင်ရှင်တွေတဲ့ ။ သူကပဲ လူချမ်း
သာစာရင်းဝင်လို့ သူပြန်ကြိုက်ရမယ့် ပုံစံနဲ့ ။ တကယ်ပဲ... စိတ်တိုလိုက်
တာ’

‘ဘာ... ဒီကောင်က ငါ့ညီမကို။ ပိုးတီ... ပြောစမ်း။ အဲဒီကောင်က
ဘယ်ကကောင်လဲ။ ငါ သွားရိုက်မယ်’

ကိုကြီးက သတင်းစာဖတ်နေရာကနေ ဝုန်းခနဲထလာကာ ဒေါတွေ
မောတွေဖြင့် ပိုးတီအနား ရောက်လာတော့ ကိုကြီး တကယ်သွားရိုက်
တော့မှာ စိုး၍ ပိုးတီမှာ အသည်းအသန် တားရတော့လေသည် ။

‘ထားလိုက်ပါ ကိုကြီးရာ။ အေးဆေး... အေးဆေး။ ဒီလောက်က
တော့ ပိုးတီ ရှင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုကြီးကော မေမေနဲ့ မကြီးကော
ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ။ ဒီအမှိုက်လောက်ကတော့ ပိုးတီ ရှင်းနိုင်ပါတယ်။
အပြတ်ဖြတ်ခွဲလိုက်ပြီ’

‘ညည်း သေချာတယ်နော် ပိုးတီ။ လျှို့မထားနဲ့ ။ ငါကသွားရိုက်မှာ ’

‘ဟုတ်တယ် ပိုးတီ။ ပြောစမ်း... နင် လျှို့မနေနဲ့ ’

ကိုကြီးနဲ့ မကြီးက ဒေါတွေ မောတွေဖြင့် ပိုးတီဘက်က 100% ထော
က်ခံမှုအတွက် ရိုက်မယ် တကဲကဲ လုပ်နေတာကြောင့် ပိုးတီက ဒီတစ်ပွဲ
အတွက်ကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အပြီးဖြတ်လိုက်တာကြောင့် ဒေါသ
ပုန်တွေ ထနေတဲ့ ကိုကြီးနဲ့ မကြီးကို တားမြစ်လိုက်ရသည် ။

‘ဪ... တကယ် ပိုးတီက ညာစရာလား။ ဒီလောက် ကတော့ ကိုယ့်
ဘာသာ ရှင်းနိုင်ပါတယ်။ ခုဟာက ပြောပြတာ။ ကဲ... ကဲ... မေမေကော
ကိုကြီးနဲ့ မကြီးကော ဒေါသလေးတွေလျော့။ Ok’

‘ညည်းနော်... ညည်း။ အဲဒီလို သိပ်ကဲလွန်းလို့ စိတ်မချဖြစ်နေရတာ’

‘အမယ်လေး... ဘာမှ စိတ်မချ ဖြစ်စရာကို မရှိတာ။ ကျွန်တော်က ပဲ
ပိုးတီလေဗျာ။ တော်ရုံတန်ရုံလောက်ကတော့ တောက်ချလိုက်မှာ ။ ဟဲ
... ဟဲ’

ပိုးတီက အနိုင်နဲ့ ပိုင်းပြောရင်း နွားတဲတွေဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်
သည် ။ ဒီအချိန်ဆို ပိုးတီရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို အပြင်ထွက် ဖလန်းခိုင်း
ဖို့ အချိန်တန်ပြီမို့ ပိုးတီရဲ့ ဘော်ဒါတစ်ခုဆီသို့ သွားကာ နွားကျောင်းသူ
လေး လုပ်တော့မှာ ဖြစ်၏။

ပိုးတီ TV ကလာနေတဲ့ ကိုရီးယားကားမှာ မင်းသားအဆင်လေးကို
အော်လီမနစ်ယောက်က ရင်ထု လင်လုနေတဲ့ အခန်းမို့ ရယ်ရကာ
အရမ်းတွေ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတုန်း ကြော်ငြာက ဝင်လာတာမို့ စိ
တ်က မီးပျက်သလို ခံစားရကာ ဟင်းခနဲ အော်မိသွား၏။

‘ဟား... ကြော်ငြာကလည်း တကယ်ပဲ။ အရေးကောင်းပြီဆို ဖျက်ပြီ။
ဟင်း... facebook ပဲ သုံးတော့မယ်’

ပိုးတီက ဖုန်းလေးဖွင့်ကာ Data connection on လိုက်လျှင် ဒီအချိန်
က ညခုနှစ်နာရီခွဲမို့ ထုံးစံအတိုင်း အပိုင်းလေးက လည်တည် လည်
တည်ဖြင့် အပိုင်းကမ္မဋ္ဌာန်းရှုကာ စိတ်ကမရှည်စွာ ကျွတ်တွေ ကျစ်တွေ
အာမေဇိုတ်ပြုနေတုန်း မကြီးဆီက အသံစာစာတစ်ခုက နားထဲကို ဖြတ်

စီးလို့ သွားလေ၏။

‘ဟယ်... ချောလိုက်တာ။ ချောလိုက်တာ’

ပိုးတီက မကြီးရဲ့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ လေသံကြောင့် မကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လျှင် မကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကွိုင်တွေလို အရစ်တက်နေကာ TV ဖန်သားပြင်ကို မျက်လုံးမလွှဲ ကြည့်နေတာကြောင့် ပိုးတီက မကြီး ဘာကိုများ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတာလဲ သိချင်တာမို့ ပိုးတီက TV ဖန်သားပြင်ကို လှမ်းကြည့်မိသွား၏။

ဟယ်...။

ပိုးတီက မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ် တကယ်ပဲ ဖြစ်ရလေ၏။ T V ကြော်ငြာတစ်ခု။ ရုပ်အင်္ကျီကြော်ငြာဖြစ်ကာ ကြော်ငြာတဲ့ မင်းသားလေးက ထိုင်းမင်းသားလေးလား၊ ကိုရီးယားမင်းသားလေးလား ထင်မှတ်မှားရကာ ရင်ထဲမှာ ပိုးသိုးဖပ်သပ်တွေ ဖြစ်ရလေ၏။ အဲဒါ... အဲဒါ... နိုင်ငံခြားမင်းသားများ လား။ အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်။ သူနဲ့ တွဲထားတဲ့ မင်းသမီးက (...)ပဲ ဖြစ်၏။

‘ဟယ်... စင်လိုက်တာ။ ဘယ်သူလေးပါလိမ့်’

‘အွန်းနော်’

ကြော်ငြာက ပြီးသွားပေမယ့် မပြီးနိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ သူတွေကတော့ ပိုးတီနှင့် မကြီးပဲ ဖြစ်လေသည် ။ မကြီးက အလွန်ကြွေအကြွေလွန်သော လေသံကြီးဖြင့် ဘူလေးပါလိမ့် လုပ်နေချိန်မှာ ပိုးတီကပါ သံယောင်လိုက်၍ အွန်းနော် လုပ်မိတဲ့ နောက်မှာ တော့ မကြီးက ပိုးတီဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ...

‘အမယ်... ပိုးတီ၊ ညီမလေးကတောင် ထောက်ခံတယ် ဟုတ်လား’

‘ဪ... မကြီးကလည်း ပိုးတီလည်း ကြိုက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ
မင်းသားလေးက တကယ်ချောလို့ ပြောတဲ့ ဟာ’

‘ဟက်... ဟက်... ရှားရှားပါးပါးပါပဲ။ မှတ်တမ်းတင်ထားရမယ်။ ပိုး
တီကြိုက်တဲ့ မင်းသားဆိုပြီးတော့လေ’

ပိုးတီက သွားတက်လေးတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ရင်း ဘာမှ ဆက်
မပြောတော့ချေ။ ကြည့်နေတဲ့ ကိုရီးယားကားကလည်း ပြန် လာပြီဖြစ်
တာကြောင့် ပိုးတီက စိတ်အာရုံတို့ ကို ကိုရီးယားကားထဲမှာ ပဲ ပြန်လည်
နှစ်မြုပ်လိုက်တော့သည် ။
